

Ne vždy je veselo

(příběh Karly Schickerové)

Milá, kreativní a zábavná. To je paní Karla Schickerová. Silná žena, která prožila část dětství v Praze. Později se přestěhovala do Říčan. Její život ovlivnila druhá světová válka i komunistický režim.

Já si toho pamatuju docela myslím i dost, protože jsem se narodila vlastně s příchodem války. Pamatuju si vojáky. Protože jsme bydleli blízko nádraží, tak bohužel tam dost létali kotláři.

I když byla tehdy hodně malá, na válku má stále živé vzpomínky.

Když byly nálety, tak my jsme sice bydleli v baráku, kde byl sklep, ale bohužel jsme ho nemohli používat. Museli jsme chodit o dva baráky vedle. Většinou byly v noci nálety. Já jsem byla nejmladší. Bratři se museli obléct... a táta s mámou. Táta mě zabalil do deky a odnesl mě do toho sklepa.

Už jako dítě vnímala, jak lidé ve válce trpí a snažila se jim pomoci. Krást se nemá, byt' jen cukr z kuchyně. Byla v podstatě jako Robin Hood. Dělala špatnou věc pro dobrou věc.

V Hostivaři je přes trať železný most. Na mostě jsme chodili jako děti. Doma jsme uzmuli cukr. Tam se přes Hostivař vozily nákladní vagony. V těch vagonech byli vězni nebo to byli z koncentračního... lidi, s odpuštěním, jako dobytek. Většinou to nemělo ani střechu. V tom vozili lidi. Já jsem se jich teda bála. Z toho mostu jsme si tam vždycky stoupli a jak jel pod námi ten vlak, tak jsme tam pouštěli ty kostky cukru. To byla vzácnost. Maminka, kdyby to věděla, že jí kradu kostky cukru, tak by mě naplácala zadek.

Letní prázdniny během války mohla trávit s bratry na Šumavě na statku u příbuzných. Mělo to své výhody i nevýhody. Musela se chopit práce, aby i ona pomohla rodině.

My jsme tam byli každé léto, abychom ušetřili, ne ani tak peníze jako lístky. Protože v té době bylo všechno na lístky, i bonbony. Pomeranče na Vánoce.

Radost po válce netrvala dlouho. Když bylo Karle Schickerové 8 let, přišla o tatínka.

Můj táta umřel v roce čtyřicet sedm a byl živnostník, i když neměl žádné dělníky. On pracoval sám na sebe, protože byl malíř pokojů. Bohužel zemřel a my jsme zůstali bez příjmu, dá se říct.

Naštěstí jí tato doba přinesla i hezké vzpomínky. Potkala pana prezidenta – to byl zážitek! Dva roky po válce se jela s maminkou podívat do jeho vily do Sezimova Ústí. Aby jí cesta od vlaku rychle utíkala, trhala kytičky, kterých bylo všude plno.

To jsme takhle prošli hlavní branou kolem té vily a takhle v tom patře pan prezident tam stál oblečený. Zamával nám bílým kapesníkem. A do dneška vidím, jak se otevřely dveře, vyběhnul nádherný vlčák a objevila se paní Benešová. Měla na sobě nádherný letní šaty květovaný. Přišla ke mně, sama... Z těch schodů a říkala „To jsi mi přinesla tyhle květiny? Tyhle květiny já mám nejradši. Ty jsou pro mě?“ Tak jsem řekla, že jo, a podala jsem jí to a ona mi dala pusku na čelo, poděkovala a šla.

Ráda vzpomíná i na výlety se Sokolem nebo na kroužek baletu. Každá doba má své pro a proti. Karla Schickerová prožila nelehké časy, ale přesto zůstává stále optimistická.

Važte si každého dne, který máte. V tomhle nadbytku, jakej teď mám, já jsem se opravdu v životě neměla tak dobře, jako se mám teď.

Zpracovaly: Terezie Boková, Natálie Černá, Petra Kasalická, Eliška Kopperová, Klára Tichá